

Богъ чѣ гласо на дѣте то; за то Ангелъ Божій рече на Агаръ: Агаро! Какво ти е? не бой са! Чѣзъ е Богъ гласо на твой сынъ. Стани и помогни на сына си! На тыа Ангелеси рѣчи отвори хаса нейни тѣ очи, видѣ нечаанно изворъ, отиде тамъ, напълни садинъ тѣ си съ водъ и напѣй сына си. Сутъшнена и радостна послѣдѣва пѣта си, промина благополѣчно чрѣзъ цѣлъ пѣстына, и стигна въ предѣли, дѣто сѣ живѣли челоуѣци.

§. 23. Искушеніе Авраамово.

Колко то растеше Исаакъ, только повыче съ своѣхъ тѣхъ Боговоазливость и покорность сѣвеселаваше свои тѣхъ родители. Въ еднѣхъ нощь рече Богъ на Авраама; Аврааме! Аврааме! вземми единородный си сынъ Исаака, иди съ него на планинѣхъ тѣхъ, и принеси ми го на жертвъ. Рано стана послушливый Авраамъ, пригетви все що е было потребно за жертвоприношеніе, натвари го на скота си, поведи съ севеси двѣ слѣгы и сына си Исаака и стигна въ третій день на подножіе то на гора та. Остави тамъ слѣгы тѣхъ да пасѣтъ скота. „Азъ, рече, ще идѣмъ съ дѣте то на планинѣхъ тѣхъ, да са помолимъ на Бога.“ Въе и положи на Исакови те рамена дръвъ та, а той въе сгнило и ножъ, и така отидоха двоица на планинѣхъ тѣхъ. Исаакъ по пѣтье запыта го: Отче! какво е тѣй? Мы носиме огнило, дръва, и ножъ, но дѣ ни е агне то за жертвъ тѣхъ? Авраамъ мѣ отговори: Аквезный сыне! Богъ ще са попече за агне то. Като възлезоха на планина та, направи Авраамъ жертвеникъ, положи на него дръва та, свърза сына си Исаака, и го положи на дръва та на жертвеника. Исаакъ гледаше съ тихъ сѣрдечнѣхъ покорность, кога то прострѣ Авраамъ рѣкъ та си треперашкомъ, и въе ножа да заколи сына си.

Тога викна Ангелъ Божій отъ неба то: Аврааме! Аврааме! въздържи рѣкъ та си, не повреди дѣте то! Нынѣ сѣмъ прѣзналъ вѣрѣ тѣхъ ти на Бога; понеже нито любезный си сынъ не си пощадилъ заради Бога. За то ще сѣумножи Господъ потомство то ти като небесни тѣхъ звѣзды и всички тѣ народи на зема та ще са благословатъ чрѣзъ еднѣхъ твой пото-